

лѣничиѣ и плачущѣ. — Чедо мое, рече, любезно мое чедо. — И послѣ погледнѣ г. Ловепена. А той като зе пакъ въ рѣцѣ единѣ листь книжъ сложенѣ тамо, подкачи пакъ прѣсѣкнѣ-тото си прочитаніе и прочете слѣдующето :

“За това чрѣзъ настоящето си завѣщаніе направлямъ главенъ наслѣдникъ на стяжаніята си въ Испаніѣ и Францѣ, безъ никакво условіе, Максима Іакова Одіо Маркіона Хампсей д’ Отеривѣ, благороденъ и по сърдце и по родѣ. Таквазѣ е волята ми.

ЖОЗЕЛИНДА, ЮАННА, ГРАФИНЯ ПОРОЕ ГАЕЛЪ.

Таквозѣ бѣше смайваніето ми щото като станѣхъ стремително поискахъ да говорѣхъ; но болната ми пріятелка като държѣше леко рѣкѣтъ ми сложи ѣхъ въ рѣкѣтъ на Маргаритѣ. Любезната мома въздрѣгнѣ отъ това, и като ся наведе къмъ издыхающѣтъ пришушнѣ ѣ съ причервяваніе нѣколко думы. А моитѣ устны не можахъ да сглобятъ нити единѣ сричкѣ; но колѣничихъ изново и ся молахъ. Дълбоко мълчаніе настанѣ за малко; внезапно Маргарита си дрѣпнѣ рѣкѣтъ отъ моѣтъ, и показа безпокойствіе. Лѣкарѣтъ приближи на бързо, станѣхъ и азъ. Главата на г-жѣ Порое бѣше клюмнѣла, очитѣ ѣ голѣмы и блещящи бѣхъ ся взрѣли къмъ небето; устата ѣ ся отворихъ, и като да говореше на сынъ: — Боже ! повыка, Боже мой! Видѣхъ ѣхъ тамо горѣ ей..... Ето ликѣтъ поліелеитѣ олтартѣ на вслѣдъ слѣнце два ангела ко-